

Brusel 2. června 2017
(OR. en)

9524/17

Interinstitucionální spis:
2016/0397 (COD)

SOC 420
EMPL 327
CODEC 891

ZPRÁVA

Odesílatel:	Předsednictví
Příjemce:	Výbor stálých zástupců / Rada
Č. předchozího dokumentu:	9200/17 SOC 338 EMPL 253 CODEC 812
Č. dok. Komise:	15642/16 SOC 812 EMPL 549 CODEC 1910 + ADD 1 - ADD 8 - COM(2016) 815 final
Předmět:	Návrh NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY, kterým se mění nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení a nařízení (ES) č. 987/2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 (Text s významem pro EHP a Švýcarsko) – zpráva o pokroku

I. ÚVOD

Dne 13. prosince 2016 předložila Komise návrh, kterým se mění nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení a nařízení (ES) č. 987/2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004. Základem návrhu je článek 48 SFEU.

Obecným cílem návrhu je pokračovat v modernizaci pravidel EU pro koordinaci sociálního zabezpečení tím, že budou jasnější a spravedlivější a že se zlepší jejich vymahatelnost, což přispěje k usnadnění volného pohybu osob v EU. Návrh se zejména zaměřuje na pět oblastí:

- i) dávky v nezaměstnanosti,
- ii) dávky dlouhodobé péče,
- iii) přístup ekonomicky neaktivních mobilních občanů k určitým sociálním dávkám,
- iv) rodinné dávky,
- v) platné právní předpisy pro vyslané a přidělené pracovníky a osoby pracující ve dvou nebo více členských státech.

V souladu s interinstitucionální dohodou o zdokonalení tvorby právních předpisů vypracovala Komise posouzení dopadů možných variant politického řešení, které hodnotilo jejich hospodářskou, sociální, regulační a celkovou účinnost a soudržnost s širšími cíli EU.

Posouzení dopadů zahrnovalo čtyři oblasti návrhu, jeho součástí však nebyly návrhy na posílení administrativních pravidel týkajících se koordinace sociálního zabezpečení, pokud jde o použitelné právní předpisy, zejména pro vyslané pracovníky, které byly považovány buď za upřesnění stávajících povinností podle aktuálně platných nařízení, nebo za návrhy výhradně technické povahy. Před předložením svého návrhu vedla Komise rozsáhlé konzultace se zúčastněnými stranami, včetně členských států v rámci správní komise a sociálních partnerů. Kromě toho byly v prosinci 2012 a v červenci 2015 zahájeny dvě veřejné konzultace.

Jako právní základ je navržen článek 48 Smlouvy o fungování Evropské unie, který vyžaduje, aby Evropský parlament a Rada jednaly řádným legislativním postupem.

Evropský parlament své stanovisko dosud nevydal.

V souladu s navrženým odůvodněním pozměňujícího nařízení schválil Výbor stálých zástupců dne 15. února nepovinnou konzultaci s Evropským hospodářským a sociálním výborem (EHSV). EHSV ani Výbor regionů své stanovisko dosud nevydaly.

Má se za to, že všechny delegace si k návrhu ponechávají obecnou výhradu přezkumu. Komise v této fázi potvrdila svůj původní návrh a ponechala si výhradu přezkumu k veškerým jeho změnám.

Číslování odstavců (v přílohách I a II) vychází z návrhu Komise (dokument 15642/16).

II. ČINNOST RADY BĚHEM MALTSKÉHO PŘEDSEDNICTVÍ

Pracovní skupina pro sociální otázky se začala návrhem zabývat dne 30. ledna 2017 a jednala o něm celkem desetkrát. Tři zasedání věnovala obecným připomínkám a souvisejícímu posouzení dopadů. Delegacím byl rozeslán dotazník, na který většina členských států odpověděla; tyto odpovědi byly projednány na zasedání Pracovní skupiny pro sociální otázky dne 16. února. Shrnutí diskuse o posouzení dopadů je uvedeno v příloze III této zprávy.

Maltské předsednictví se zabývalo částmi návrhu, jež se týkají „rovného zacházení a přístupu ekonomicky neaktivních mobilních občanů k určitým sociálním dávkám“ a „použitelných právních předpisů“. U většiny ustanovení bylo dosaženo zásadního pokroku. Některé otázky však s ohledem na svou právní a odbornou složitost vyžadují další posouzení.

Práce předsednictví na tomto návrhu se tak soustředí na tyto hlavní prvky:

**1. ROVNÉ ZACHÁZENÍ A PŘÍSTUP EKONOMICKY NEAKTIVNÍCH
MOBILNÍCH OBČANŮ K URČITÝM SOCIÁLNÍM DÁVKÁM**

**Omezení rovného zacházení, pokud jde o přístup ekonomicky neaktivních
mobilních občanů k sociálním dávkám (body odůvodnění 2, 2a (nový), 5, 5-
a (nový), 5a, 5aa (nový), 5b, 5c, 47 a 48; článek 4, článek 4a (nový) a čl. 70 odst. 4a
(nový)**

Článek 4 nařízení (ES) č. 883/2004 stanoví rovné zacházení s osobami spadajícími do osobní působnosti tohoto nařízení a se státními příslušníky všech členských států, pokud jde o dávky a povinnosti vyplývající z jejich právních předpisů. Komise navrhla, aby bylo v novém odstavci 2 upřesněno, že v souvislosti s přístupem ekonomicky neaktivních mobilních občanů EU k dávkám sociálního zabezpečení může zásada rovného zacházení podléhat požadavku legálního pobytu, jak je stanoveno ve směrnici 2004/38/ES. Ve svém původním návrhu usilovala Komise o kodifikaci judikatury Evropského soudního dvora (ESD) ve věcech C-308/14 Evropská komise v. Spojené království Velké Británie a Severního Irska, C-140/12 Brey a C-333/13 Dano.

Odchylka od základní zásady rovného zacházení a kodifikace stávající judikatury ESD byly předmětem podrobných diskusí. Delegace vyjádřily názor, že návrh Komise nebere v úvahu veškerý vývoj v této oblasti a že by navíc měla být zohledněna i další judikatura, zejména pak věci C-67/14 Alimanovic a C-299/14 Garcia-Nieto.

Delegace se obecně shodují, že judikatura Soudního dvora umožňuje (ale nevyžaduje), aby členské státy pro přístup ke zvláštním nepříspěvkovým peněžitým dávkám, které rovněž představují sociální pomoc pro účely směrnice 2004/38/ES, stanovily omezení nebo podmínky uvedené v článku 24 dané směrnice. Názory na přístup k této kodifikaci se však nadále rozcházejí.

Delegace se rozdělily na dvě skupiny s odlišným přístupem k výkladu: některé delegace požadovaly, aby základní zásada rovného zacházení podle článku 4 byla ponechána beze změny a aby byla kodifikace zajištěna v jednotlivých ustanoveních, zatímco jiné delegace podporovaly kodifikaci přímo v článku v souladu s návrhem Komise. Poslední zmíněná skupina požadovala, aby byla do článku 4 vložena další ustanovení, neboť judikatura ve věcech Brey a Dano a judikatura ve věcech Alimanovic a Garcia-Nieto se týká odlišných kategorií osob spadajících do působnosti směrnice 2004/38/ES. Tyto čtyři rozsudky byly kodifikovány vložením nového odstavce 4a v článku 70 nařízení (ES) č. 883/2004, neboť se všechny týkají zvláštních nepříspěvkových peněžitých dávek.

Jedna z nejkontroverznějších otázek, na níž se delegacím nepodařilo dosáhnout dohody, se týkala kodifikace věci C-308/14 – Komise v. Spojené království. Jednání se zabývala především tím, zda se tato judikatura vztahuje na všechny nepříspěvkové dávky sociálního zabezpečení, nebo zda by se měla vztahovat striktně na rodinné dávky, jako například předmětné dávky v dané věci, v kterémžto případě by za účelem kodifikace měl být doplněn nový odstavec do článku 67 v hlavě III kapitole 8 nařízení (ES) č. 883/2004, nikoliv ustanovení v hlavě I.

Během posledního zasedání pracovní skupiny podpořil větší počet delegací variantu, že by se kodifikace této judikatury měla vztahovat na všechny nepříspěvkové dávky sociálního zabezpečení, a nikoliv pouze na rodinné dávky. Předsednictví proto doplnilo nový článek 4a, jehož účelem je kodifikace věci C-308/14 – Komise v. Spojené království.

Zatímco čl. 70 odst. 4a¹ v podobě navržené předsednictvím je podle všeho pro většinu delegací přijatelný, otázka kodifikace věci C-308/14 – Komise v. Spojené království bude vyžadovat další činnost na úrovni odborníků (ustanovení týkající se „nepříspěvkových dávek sociálního zabezpečení podle článku 3“ byla ponechána v závorkách, viz příloha I, bod odůvodnění 5a a čl. 4a odst. 1).

¹ Čl. 70 odst. 4a byl přečíslován a týká se bývalého čl. 70 odst. 5 v nejnovějším kompromisním znění vypracovaném předsednictvím.

Na základě uvedených jednání předsednictví dále v novém čl. 4a odst. 2 a v novém bodě odůvodnění 5aa upřesnilo, že by omezení měla vedle občanů EU platit i pro další osoby, na které se nařízení vztahuje, konkrétně na osoby bez státní příslušnosti a uprchlíky, jakož i jejich rodinné příslušníky a pozůstalé, kteří nesplňují podmínky legálního pobytu v souladu s jinými příslušnými právními předpisy Unie. Tento krok vychází ze široké shody v rámci pracovní skupiny, že by s těmito osobami nemělo být zacházeno příznivěji než s občany Unie.

Předsednictví rovněž navrhuje vložit nový bod odůvodnění 5-a (v souvislosti s čl. 70 odst. 4a, který kodifikuje rozsudky Brey, Dano, Alimanovic a Garcia-Nieto), bod odůvodnění 5a (v souvislosti s článkem 4a, který kodifikuje rozsudek ve věci Komise v. Spojené království) a nový bod odůvodnění 5aa (v souvislosti s upřesněním nutnosti zajistit, že se státními příslušníky členských států nebude zacházeno méně příznivě než s osobami ve srovnatelné situaci, na něž se nařízení vztahuje).

Na základě výsledků jednání, která se uskutečnila na úrovni odborníků, navrhuje předsednictví vypustit bod odůvodnění 5b týkající se účasti na zdravotním pojištění, vypustit bod odůvodnění 5c odkazující na Listinu základních práv a sloučit 47. a 48. bod odůvodnění do jednoho (47. bod odůvodnění). Pracovní skupina dosáhla široké shody ohledně tohoto přístupu.

2. POUŽITELNÉ PRÁVNÍ PŘEDPISY

a) Členové letové posádky nebo posádky palubních průvodčích

i) Bod odůvodnění 18b a čl. 11 odst. 5 nařízení 883/2004

Čl. 11 odst. 5 nařízení č. 883/2004 stanoví, že činnost členů letové posádky nebo posádky palubních průvodčích se považuje za činnost vykonávanou v členském státě, ve kterém se nachází mateřské letiště. Návrh Komise aktualizuje znění čl. 11 odst. 5 a bodu odůvodnění 18b za účelem jejich harmonizace s novou definicí „mateřského letiště“ v nařízení Komise (EU) č. 965/2012.

V souvislosti s touto aktualizací nebyly v pracovní skupině vzneseny žádné významné otázky; několik členských států však zpochybnilo, zda lze v praxi určit činnost, která je vykonávána „výhradně“ v členském státě mateřského letiště. Jelikož výraz „výhradně“ není bezprostředně odvozen od harmonizace definic, navrhlo předsednictví jeho vypuštění. Žádný členský stát nevznesl proti tomuto kroku námitky. Jak upozornila Komise, bez ohledu na to, zda výraz „výhradně“ bude či nebude součástí formulace, stanoví čl. 11 odst. 5 kolizní normu pro určení jediného souboru použitelných právních předpisů, a proto se může uplatnit pouze jedno mateřské letiště.

Předsednictví má za to, že ohledně čl. 11 odst. 5 a bodu odůvodnění 18b nařízení č. 883/2004 bylo dosaženo široké shody.

ii) Ustanovení čl. 15 odst. 2 nařízení č. 987/2009

Komise navrhla vložit do čl. 15 odst. 2 odkaz na čl. 11 odst. 5 s cílem stanovit vydání přenositelného dokumentu A1 (PDA1) pro členy letové posádky a posádky palubních průvodčích podle čl. 11 odst. 5 nařízení (ES) č. 883/2004.

Ohledně tohoto ustanovení v podobě navržené Komisí bylo v pracovní skupině dosaženo široké shody.

b) Zvláštní pravidla týkající se použitelných právních předpisů

i) Článek 12 nařízení č. 883/2004

Článek 12 určuje členský stát, jehož právní předpisy jsou použitelné pro zaměstnané osoby nebo osoby samostatně výdělečně činné, které vykonávají činnost v určitém členském státě a jsou vyslány nebo odejdou do jiného členského státu, aby tam vykonávaly pracovní činnost po dobu nejdéle 24 měsíců. Komise navrhla aktualizaci použité terminologie, aby byl výraz „vyslaný pracovník“ ve smyslu nařízení (ES) č. 883/2004 v souladu s výrazem „vyslaný pracovník“ ve smyslu směrnice 96/71/ES o vysílání pracovníků, a aby se tak v zájmu větší právní jasnosti rozlišovalo mezi „vyslanými“ a „přidělenými“ pracovníky. Návrh kromě toho rozšiřuje zákaz týkající se nahrazení vyslaných pracovníků i na osoby samostatně výdělečně činné.

V pracovní skupině panovala široká shoda ohledně toho, že navržené rozlišování mezi „vyslanými“ a „přidělenými“ pracovníky by bylo v praxi jen obtížně realizovatelné a že by náklady na tuto změnu převážily nad jejími přínosy, jež jsou minimální. Dále se ukázalo, že zatímco některé členské státy podporují široký výklad nahrazení, jiné by volily užší přístup.

V zájmu vyjasnění terminologie používané v rámci směrnice o vysílání pracovníků a nařízení o koordinaci sociálního zabezpečení navrhlo předsednictví nahradit výraz „vyslaný“ pracovník výrazem „přidělený“ pracovník coby označení pro zaměstnance i osoby samostatně výdělečně činné. Výraz „vyslaný“ tak již nebude pro určení použitelných právních předpisů podle daného nařízení relevantní a bude se jím rozumět pouze vyslaný pracovník podle směrnice 96/71/ES.

S cílem vyjít vstříc oběma odlišným přístupům k výkladu nahrazení zachovalo předsednictví širší přístup v čl. 12 odst. 2, který uznává, že zákaz nahrazení by mohl být porušen i v případech, kdy se na osobu nahrazující zaměstnance nebo osobu samostatně výdělečně činnou vztahují právní předpisy jiného členského státu. Kromě toho předsednictví v článku 12 vložilo nový odstavec 2a umožňující výjimky z tohoto zákazu nahrazení. Nový odstavec 2a v článku 12 umožňuje omezenou odchylku od obecného zákazu nahrazení vyslaných pracovníků nebo osob samostatně výdělečně činných, pokud celková doba práce nebo činnosti nepřesáhne 24 měsíců. Na posledním zasedání pracovní skupiny předsednictví zaznamenalo, že jím navržené znění má obecnou podporu. Smyslem posledních změn v novém čl. 12 odst. 2a je upřesnit formulaci v souladu s podporou, kterou delegace vyjádřily ve prospěch celkového přístupu v tomto odstavci.

Předsednictví má za to, že ohledně článku 12 nařízení č. 883/2004 bylo dosaženo široké shody.

ii) Článek 14 nařízení č. 987/2009: Upřesnění týkající se článků 12 a 13 nařízení č. 883/2004

Čl. 14 odst. 1 stanoví u pracovníků povinnost předchozí účasti na systému sociálního zabezpečení členského státu, ve kterém je usazen jejich zaměstnavatel. Komise navrhla nahradit členský stát usazení zaměstnavatele vysílajícím členským státem a harmonizovat odstavec 1 s jejím návrhem týkajícím se článku 12 (přidělený/vyslaný a souvislost se směrnicí 96/71/ES).

Ustanovení čl. 14 odst. 5a vysvětluje, že zaměstnanec, který vykonává činnost ve více členských státech, by měl podléhat právním předpisům členského státu, kde se nachází sídlo nebo místo podnikání zaměstnavatele nebo podniku, pouze pokud daný zaměstnavatel v tomto členském státě vykonává podstatnou činnost. V ostatních případech se na zaměstnance vztahují právní předpisy členského státu, kde se nachází střed zájmu nebo činnosti zaměstnavatele.

Podle čl. 14 odst. 12 by se na občana EU, který má bydliště v třetí zemi a pracuje jako zaměstnaná osoba nebo osoba samostatně výdělečně činná ve dvou nebo více členských státech a podle vnitrostátních právních předpisů daných členských států jejich předpisům podléhá, vztahovaly pouze předpisy v oblasti sociálního zabezpečení členského státu sídla nebo místa podnikání nebo středu zájmu jeho činností, tak jako by to byl stát jeho bydliště.

Na posledním zasedání Pracovní skupiny pro sociální otázky předsednictví prezentovalo dvě možnosti znění odstavce 1 a odstavce 5a. Pokud jde o čl. 14 odst. 1, značný počet delegací upřednostňoval variantu 1, tj. „vysílajícího členského státu v souladu s hlavou II základního nařízení“. Menší počet delegací uvedl, že dává přednost variantě 2, kterou je „prvního členského státu uvedeného v čl. 12 odst. 1 základního nařízení“, zatímco třetí skupina delegací uvedla, že by byly pro zachování stávajícího znění, tj. „členského státu, ve kterém je usazen zaměstnavatel“. Předsednictví tedy navrhuje zvolit variantu 1, ale vkládá znění do závorek, neboť diskuse na toto téma může pokračovat (viz příloha II, čl. 14 odst. 1).

V souvislosti s čl. 14 odst. 1 mohou rovněž být zapotřebí další diskuse týkající se návrhů předložených některými delegacemi, a to na základě zprávy Ad hoc pracovní skupiny pro otázky vysílání pracovníků (květen 2016), kterou zřídila správní komise na svém 341. zasedání dne 9. prosince 2014, pokud jde o to, že čl. 14 odst. 1 by měl obsahovat podmínku, aby pracovník podléhal právním předpisům vysílajícího členského státu po dobu alespoň tří měsíců před tím, než se stane způsobilým pro přidělení podle článku 12. Tyto delegace také předkládají návrhy týkající se „zákazu nahrazení“, který znamená, že pokud pracovník ukončil dobu, po kterou byl přidělen podle čl. 12 odst. 1, pro daného pracovníka a tentýž členský stát nesmí být zahájena nová doba, dokud od konce předchozí doby neuplynuly alespoň tři měsíce. Tyto delegace požadují, aby se toto pravidlo použilo i v případě, kdy pracovník v době výkonu činnosti v členském státě zaměstnání podléhal právním předpisům jiného členského státu v souladu s článkem 13 nařízení (ES) č. 883/2004.

Podobně ze dvou variant navržených předsednictvím v rámci odstavce 5a značný počet delegací uvedl, že dává přednost první variantě, tj. „členském státě, v němž podnik provádí hlavní část činnosti ve smyslu jejich trvání nebo počtu poskytovaných služeb“, před druhou variantou, která zní „členském státě bydliště dotčené zaměstnané osoby“². Jiná část delegací je však znepokojena tím, že změna čl. 14 odst. 5a může vytvořit zbytečnou administrativní zátěž pro instituce, a vyjádřila se proti začlenění požadavku podstatných činností do tohoto článku, čímž podpořila současný stav.

² Komise vyjádřila zásadní výhrady vůči tomuto přístupu, který by znamenal znamenal krok zpět oproti předcházejícím změnám nařízení a mohl by usnadňovat oportunistické jednání.

Některé delegace uvedly, že by mohly akceptovat začlenění podstatných činností, pokud by bylo výslovně vyňato odvětví mezinárodní dopravy. Předsednictví tedy navrhuje, aby byla první varianta ponechána v závorkách a pokračovalo se v diskusích o tom, zda by se požadavek podstatných činností měl vztahovat na články 12 i 13, a pokud ano, tak aby se jednalo o otázce, který členský stát by měl být považován za členský stát sídla nebo místa podnikání podniku, jestliže daný podnik nevykonává podstatnou činnost v členském státě, kde jsou přijímána jeho zásadní rozhodnutí a vykonávány funkce jeho ústřední správy (viz příloha II, čl. 14 odst. 5a).

Pokud jde o čl. 14 odst. 12, bylo dosaženo široké dohody o určení použitelných právních předpisů na základě předpokladu, že za místo bydliště se považuje členský stát, v němž občan EU, který má bydliště mimo EU, vykonává hlavní část činností ve smyslu pracovní doby, a nikoli členský stát sídla nebo místa podnikání nebo středu zájmu jeho činností, jak navrhovala Komise.

iii) Článek 16 nařízení č. 987/2009: Provádění článku 13 základního nařízení

Článek 16 se týká postupu pro určení použitelných právních předpisů v případě zaměstnání ve dvou nebo více členských státech. Komise v odstavcích 1 a 5 navrhla pravidlo, že zaměstnavatel může zahájit postup jménem svých zaměstnanců a že musí být vyrozuměn o přijatém rozhodnutí, pokud jde o to, které právní předpisy v oblasti sociálního zabezpečení se použijí. Instituce členského státu, v němž se nachází zaměstnavatel, musí být o tomto rozhodnutí rovněž informována. Pokud instituce místa bydliště stanoví, že se použijí právní předpisy jiného členského státu, stávající postup, tedy počáteční prozatímní určení se stane konečným do dvou měsíců, pokud se jiná dotčená instituce v této lhůtě nevyjádří proti tomuto rozhodnutí.

Po důkladných diskusích a doladování bylo dosaženo široké dohody ohledně celého článku ve znění, které je výsledkem práce pracovní skupiny.

c) Povinnosti příslušných orgánů (článek 75a nařízení 883/2004)

Komise navrhla přesunout stávající povinnost obsaženou v čl. 89 odst. 3 nařízení (ES) č. 987/2009 do nového článku v nařízení (ES) č. 883/2004 s cílem dát větší důraz na toto ustanovení, podle něž musí příslušné orgány zajistit, aby jejich instituce byly informovány o příslušných ustanoveních týkajících se koordinace, včetně rozhodnutí správní komise, a aby je dodržovaly. Byla rovněž zavedena povinnost podporovat spolupráci mezi příslušnými institucemi a orgány inspekce práce na vnitrostátní úrovni.

V pracovní skupině panuje široká shoda ohledně tohoto ustanovení ve znění, které vyplynulo z jejích jednání.

d) Prováděcí akty (čl. 72 odst. ea (nový), články 76a a 76b (nové) nařízení 883/2004)

Komise navrhla vložení článku 76a, kterým je Evropská komise v souladu s článkem 291 SFEU zmocněna přijímat prováděcí akty za účelem zajištění jednotných podmínek pro uplatňování zvláštních pravidel obsažených v člancích 12 a 13. Komise rovněž navrhla, že správní komise uvedená v hlavě IV nařízení 883/2004 by měla být výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.

Předsednictví navrhlo zrušit mimo jiné odkaz na „vymezení situací, kdy musí být dokument vydán“, neboť má za to, že takové situace jsou vymezeny v nařízení (ES) č. 987/2009. Navrhlo rovněž přesunout ustanovení odstavce 3 do samostatného článku 76b a zároveň zrušit dvojí roli správní komise s ohledem na praktické potíže, které jsou s ní spojeny, a na specifickou úlohu výboru pro postup projednávání ve výborech podle článku 5 nařízení (EU) č. 182/2011.

Pracovní skupina taktéž důkladně projednala úlohu správní komise, její přínos k činnosti Komise a vazbu mezi jejími nezávaznými rozhodnutími a právně závaznými prováděcími akty. Za účelem posílení odborné úlohy členských států bylo do čl. 76b odst. 3 začleněno ustanovení o nevydání stanoviska, tak jak jej umožňuje čl. 5 odst. 4 třetí pododstavec nařízení (EU) č. 182/2011. Správní výbor by také měl povinnost vydat stanovisko předtím, než Komise přijme prováděcí akt, aniž by se měnil postup přijetí takových aktů. Toto znění bylo v zásadě dohodnuto na posledním zasedání pracovní skupiny a předsednictví navrhuje, aby bylo v mírně upravené formě přesunuto z čl. 76a odst. 3 do nového písmene ea) článku 72, který se týká povinností správní komise.

Předsednictví má za to, že pracovní skupina dosáhla široké shody ohledně zásad, na nichž se zakládají čl. 72 písm. ea) a články 76a a 76b nařízení 883/2004.

e) Definice podvodu (článek 1 nařízení č. 987/2009)

Komise pozměnila článek 1 a zahrnula do něj novou definici „podvodu“ související s jejím návrhem čl. 5 odst. 2.

Předsednictví má za to, že ohledně tohoto článku bylo dosaženo široké shody.

f) Právní síla dokumentů a podpůrných dokladů vydaných v jiném členském státě (článek 5 a článek 19a (nový) nařízení 987/2009)

V článku 5 Komise navrhla několik změn týkajících se platnosti vydaných dokumentů a postupu pro případ napadení správnosti a platnosti dokumentů. Konkrétně byl stanoven požadavek, že ohlašovací doklad vydaný institucí by měl platit pouze tehdy, jsou-li vyplněny všechny povinné údaje. Kromě toho byla stanovena lhůta 25 pracovních dnů pro to, aby vydávající instituce přezkoumaly důvody pro vydání dokumentu a případně ho opravily nebo zrušily se zpětným účinkem. V naléhavých případech je lhůta dva pracovní dny. Tyto lhůty vycházejí ze směrnice 2014/67/EU o prosazování směrnice o vysílání pracovníků.

V návaznosti na důkladnou analýzu článku 5 předsednictví na základě návrhu jedné delegace podpořeného jinými delegacemi navrhlo rozdělit znění tohoto článku na dvě části: obecná část ohledně platnosti vydaných dokumentů zůstává v článku 5, zatímco část týkající se spolupráce v případech pochybností o platnosti vydaných dokumentů v souvislosti s postupem použitelných právních předpisů se přesouvá do článku 19a hlavy II nařízení (ES) č. 987/2009.

Na posledním zasedání pracovní skupiny panovala široká shoda ohledně uplatnění tohoto přístupu. Bylo dosaženo široké shody o článku 5 s výjimkou jedné věty na konci odstavce 1, která se týká nutnosti vyplnění všech povinných částí formuláře pro to, aby byl dokument považován za platný. Příslušné znění bylo uvedeno v závorkách (viz příloha II, čl. 5 odst. 1) a je třeba jej dále přezkoumat vzhledem k tomu, že v přenositelných dokumentech v současné době nejsou takové povinné části označeny, a s ohledem na vazbu na článek 76a týkající se prováděcích aktů.

Pracovní skupina dosáhla široké shody ohledně článku 19a. Lhůty pro spolupráci mezi institucemi byly prodlouženy na 30 pracovních dnů v případě běžného postupu a na deset pracovních dnů při postupu v naléhavých případech. Stále však zůstává nedořešena jedna otázka – předsednictví navrhuje zachovat zásadu zpětného účinku pro zrušení nebo opravu, kterou na posledním zasedání pracovní skupiny dle všeho podpořil větší počet delegací. Tuto otázku je ještě zapotřebí dále analyzovat, neboť značný počet delegací je proti, přičemž zejména argumentují správními komplikacemi spojenými se zrušením se zpětnou účinností a také tím, že v některých případech nahrazení nemůže vydávající instituce o nesprávném vyslání vědět. Příslušná věta tedy byla vložena do závorek (viz příloha II, čl. 19a odst. 2).

Další nedořešená otázka se týká účinku stanovisek smírčí rady správní komise. Skupina delegací předložila návrh, v němž zastává názor, že příslušné orgány, které správní komisi dobrovolně požádají o smírčí řízení, by se měly zavázat, že rozhodnutí správní komise vydaná v rámci smírčího řízení dodrží a vydané dokumenty v případě potřeby zruší nebo je prohlásí za neplatné. Tato otázka byla nadnesena v souvislosti s rozsudky Evropského soudního dvora, podle nichž může přenositelné dokumenty zrušit pouze vydávající instituce, což vede k řadě praktických problémů na straně žádajících institucí.

g) Článek 73 nařízení č. 987/2009: Vyrovnání neoprávněně poskytnutých nebo vyplacených peněžitých a věcných dávek a odvodů

Znění čl. 73 odst. 1 a 2 navrhované Komisí se týká použití postupu započtení, pokud jde o vyrovnání pohledávek, na případy zakládající se na změně použitelných právních předpisů se zpětnou účinností. Byl vložen nový odstavec 4, který má zajistit, aby vnitrostátní lhůty nemohly být důvodem k odmítnutí vyrovnání pohledávek mezi institucemi. V odstavci 5 Komise navrhuje, aby byla pro postup podle článku 73 zavedena lhůta pěti let vypočítaná zpětně ode dne zahájení postupu pro řešení sporů mezi členskými státy podle čl. 5 odst. 2 nebo čl. 6 odst. 3.

Vzhledem ke značné technické náročnosti a obsahu bylo rozhodnuto, že diskuse o článku 73 bude odložena na dobu, kdy se bude na zasedání Pracovní skupiny pro sociální otázky projednávat hlava IV nařízení (ES) č. 987/2009. Delegace se již také shodly na tom, že tuto otázku musí dále projednat odborníci.

III. ZÁVĚRY

Maltské předsednictví investovalo značné úsilí do toho, aby se v práci na dvou dotčených kapitolách co nejvíce pokročilo. Předsednictví má za to, že pracovní skupina dosáhla široké shody ohledně velkého počtu ustanovení.

Je však ještě zapotřebí, aby byly na technické úrovni projednány tyto otázky:

- 1) **Článek 4a nařízení (ES) č. 883/2004 a související bod odůvodnění 5a:** na jaké dávky by se měla vztahovat kodifikace případu C-308/14 Evropská komise v. Spojené království Velké Británie a Severního Irska?

- 2) **Čl. 5 odst. 1 nařízení (ES) č. 987/2009:** měly by být vydané dokumenty platné pouze tehdy, jestliže jsou vyplněny všechny jejich části označené jako povinné?
- 3) **Čl. 5 odst. 4 nařízení (ES) č. 987/2009:** mělo by být v tomto článku uvedeno, že by se příslušné orgány měly zavázat, že dodrží stanovisko smírčí rady, která je výborem správní komise, a v případě potřeby zruší vydané dokumenty nebo je prohlásí za neplatné, pokud je to ve stanovisku smírčí rady uvedeno?
- 4) **Čl. 14 odst. 1 nařízení (ES) č. 987/2009:** měl by být tento článek pozměněn v souladu s variantou 1 navrhovanou předsednictvím a měly by být zavedeny dvě nové podmínky, a to jedna, podle níž by pracovník před přidělením podléhal právním předpisům vysílajícího členského státu, a druhá týkající se zákazu nahrazení (příčemž v obou případech se jedná o dobu tří měsíců)?
- 5) **Čl. 14 odst. 5a nařízení (ES) č. 987/2009:** měl by být do tohoto článku začleněn požadavek podstatných činností vztahující se na články 12 i 13 (s případným vynětím odvětví mezinárodní dopravy), a pokud ano, který členský stát by měl být považován za členský stát sídla nebo místa podnikání podniku, jestliže daný podnik nevykonává podstatnou činnost v členském státě, kde jsou přijímána jeho zásadní rozhodnutí a vykonávány funkce jeho ústřední správy?
- 6) **Čl. 19a odst. 2 nařízení (ES) č. 987/2009:** měly by mít zrušení nebo oprava podle tohoto článku vždy zpětný účinek, pokud se členské státy s ohledem na zájmy dotčených osob nedohodnou podle článku 16 základního nařízení jinak?

Předsednictví je přesvědčeno, že výsledek jeho práce je důležitým krokem ve smyslu objasnění příslušných ustanovení dotčených dvou kapitol a představuje dobrý základ pro další diskuse o celém návrhu, aby mohla být práce v Radě co nejdříve dokončena.

Ustanovení návrhu týkající se bodu: *Rovné zacházení a přístup k sociálním dávkám*

Nařízení (ES) č. 883/2004

2. bod odůvodnění

Pro přijetí vhodných opatření v oblasti sociálního zabezpečení jiných než zaměstnaných osob Smlouva nestanoví jiné pravomoci než ty, které jsou uvedeny v článku 308.

Bod odůvodnění 2a

Články 45 a 48 Smlouvy o fungování Evropské unie zajišťují volný pohyb pracovníků, což zahrnuje odstranění jakékoli diskriminace na základě státní příslušnosti, a stanoví přijetí takových opatření v oblasti sociálního zabezpečení, která jsou k zajištění tohoto volného pohybu pracovníků nezbytná. Podle článku 21 Smlouvy o fungování Evropské unie má navíc každý občan Unie právo svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států s výhradou omezení a podmínek stanovených ve Smlouvách a v opatřeních přijatých k jejich provedení.

5. bod odůvodnění

Je nezbytné, aby v rámci této koordinace byla v Unii dotčeným osobám zaručena rovnost zacházení podle různých vnitrostátních právních předpisů.

Bod odůvodnění 5(-a)

Uplatněním obecné zásady rovného zacházení stanovené tímto nařízením Soudní dvůr ve věcech C-140/12 Brey, C-333/13 Dano, C-67/14 Alimanovic a C-299/14 Garcia-Nieto rozhodl, že rovné zacházení může, pokud jde o přístup ke zvláštním nepříspěvkovým peněžitým dávkám, které rovněž představují sociální pomoc ve smyslu směrnice 2004/38/ES, podléhat omezením a podmínkám stanoveným v článku 24 této směrnice. Tato judikatura by měla být kodifikována, aby se zlepšila právní srozumitelnost pro občany a instituce. Omezení týkající se rovného zacházení by měla respektovat právo Unie včetně zásady proporcionality, jak ji vykládá Soudní dvůr.

Bod odůvodnění 5a

Soudní dvůr ve svém rozsudku ve věci C-308/14 Evropská komise v. Spojené království Velké Británie a Severního Irska rozhodl, že členské státy mohou v souladu s právem Unie, včetně zásady proporcionality, stanovit, že přístup k [nepříspěvkovým dávkám sociálního zabezpečení podle článku 3]³ je u osob, na něž se vztahuje čl. 11 odst. 3 písm. e) tohoto nařízení, podmíněn nabytím práva legálního pobytu podle směrnice 2004/38/ES. Jak prohlásil Soudní dvůr, ověření práva legálního pobytu by mělo být prováděno v souladu s požadavky směrnice 2004/38/ES. Tato judikatura by měla být kodifikována, aby se zlepšila právní srozumitelnost pro občany a instituce.

Bod odůvodnění 5aa

Je nezbytné zajistit, aby ve srovnatelné situaci nebylo se státními příslušníky členských států zacházeno méně příznivě než s jinými osobami, na něž se vztahuje toto nařízení. Omezení týkající se rovného zacházení zaváděná tímto nařízením by se tudíž měla obdobně vztahovat i na tyto osoby, aniž by tím byla dotčena práva na rovné zacházení stanovená v jiných právních předpisech Unie.

³ Viz zpráva, oddíl II odst. 1.

Bod odůvodnění 5b

[...]

Bod odůvodnění 5c

[...]

47. bod odůvodnění

Toto nařízení ctí základní práva a dodržuje zásady uznávané Listinou základních práv Evropské unie a Evropskou úmluvou o lidských právech.

48. bod odůvodnění

[...]

Článek 4

Rovnost zacházení

Nestanoví-li toto nařízení jinak, požívají osoby, na které se toto nařízení vztahuje, stejné dávky a mají podle právních předpisů kteréhokoliv členského státu stejné povinnosti jako jeho státní příslušníci.

Článek 4a

Omezení týkající se rovnosti zacházení v případě osob, které nemají právo legálního pobytu podle práva Unie

1. Odchylně od článku 4 může členský stát, jehož právní předpisy se použijí na základě čl. 11 odst. 3 písm. e) tohoto nařízení, v souladu s právem Unie stanovit, že přístup k [nepříspěvkovým dávkám sociálního zabezpečení podle článku 3]⁴ je podmíněn nabytím práva legálního pobytu podle směrnice 2004/38/ES.
2. Členské státy mohou omezení podle odstavce 1 obdobně uplatnit rovněž na osoby bez státní příslušnosti a uprchlíky, jakož i na jejich rodinné příslušníky a jejich pozůstalé, kteří nesplňují podmínky legálního bydliště nebo pobytu podle jiných relevantních právních předpisů Unie.

Článek 70

Obecná ustanovení

- 4a. Členský stát se může v souladu s právem Unie odchýlit od článku 4 a stanovit, že přístup k dávkám podle odstavce 2 tohoto článku, které rovněž představují sociální pomoc ve smyslu směrnice 2004/38/ES, je podmíněn tím, že osoba žádající o tyto dávky splňuje podmínky rovného zacházení podle článku 24 této směrnice.

⁴ Viz zpráva, oddíl II bod 1.

Ustanovení návrhu týkající se bodu: *Použitelné právní předpisy*

Nařízení (ES) č. 883/2004

Bod odůvodnění 18b

V příloze III hlavě FTL nařízení Komise (EU) č. 965/2012 ze dne 5. října 2012, kterým se stanoví technické požadavky a správní postupy týkající se letového provozu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 216/2008, ve znění nařízení Komise (EU) č. 83/2014 ze dne 29. ledna 2014, kterým se mění nařízení (EU) č. 965/2012, kterým se stanoví technické požadavky a správní postupy týkající se letového provozu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 216/2008, je pojem „mateřské letiště“ pro členy letové posádky a posádky palubních průvodčích definován jako místo, které provozovatel určí členovi posádky, v němž člen posádky obvykle začíná a končí dobu služby nebo sérii dob služby a v němž provozovatel za normálních okolností není odpovědný za ubytování dotčeného člena posádky.

Článek 11

Obecná pravidla

5. Činnost, kterou člen letové posádky nebo posádky palubních průvodčích vykonává v oblasti osobní nebo nákladní letecké dopravy, se považuje za činnost vykonávanou v členském státě, ve kterém se nachází jeho mateřské letiště ve smyslu přílohy III hlavy FTL nařízení Komise (EU) č. 965/2012 ze dne 5. října 2012, kterým se stanoví technické požadavky a správní postupy týkající se letového provozu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 216/2008, ve znění nařízení Komise (EU) č. 83/2014/EU ze dne 29. ledna 2014.

Článek 12

Zvláštní pravidla

1. Osoba, která jako zaměstnanec provozuje v členském státě činnost jménem zaměstnavatele, jenž zde běžně vykonává své činnosti, a která je tímto zaměstnavatelem přidělena do jiného členského státu, aby zde konala práci jménem tohoto zaměstnavatele, podléhá i nadále právním předpisům prvního členského státu, nepřesahuje-li předpokládaná doba trvání takové práce 24 měsíců a nenahrazuje-li tato osoba jiného dříve přiděleného zaměstnance, na něhož se vztahuje tento odstavec, nebo samostatně výdělečně činnou osobu, na kterou se vztahuje odstavec 2.
2. Na osobu, která obvykle vykonává samostatnou výdělečnou činnost v jednom členském státě a která se rozhodne vykonávat podobnou činnost v jiném členském státě, se nadále vztahují právní předpisy prvního členského státu, nepřesahuje-li předpokládaná doba trvání takové činnosti 24 měsíců a nenahrazuje-li tato osoba jiného dříve přiděleného zaměstnance, na něhož se vztahuje odstavec 1, nebo samostatně výdělečně činnou osobu, na kterou se vztahuje tento odstavec.
- 2a. Pokud zaměstnanec, na něhož se vztahuje odstavec 1, nebo samostatně výdělečně činná osoba, na kterou se vztahuje odstavec 2, práci nebo činnost nedokončí a nahradí je jiná osoba, na tuto jinou osobu se nadále vztahují právní předpisy členského státu, ze kterého byla přidělena nebo ve kterém obvykle vykonává činnost jako samostatně výdělečně činná osoba, nepřesahuje-li celková doba trvání, po jakou tuto práci nebo činnost všechny dotčené osoby ve druhém členském státě vykonávají, 24 měsíců.

Článek 72

Úkoly správní komise

- ea) poskytuje Evropské komisi stanoviska k návrhům prováděcích aktů podle článku 76a před jejich přijetím postupem uvedeným v tomto článku a předkládá Evropské komisi příslušné návrhy na revizi uvedených prováděcích aktů;

Článek 75a

Povinnosti příslušných orgánů

1. Příslušné orgány zajistí, aby jejich instituce byly informovány o veškerých právních a jiných předpisech, včetně rozhodnutí správní komise, v oblastech a za podmínek stanovených tímto nařízením a prováděcím nařízením, a aby je uplatňovaly.
2. Příslušné orgány ve vhodných případech podporují spolupráci mezi institucemi a dalšími příslušnými subjekty včetně inspekce práce v členských státech, aby se zajistilo, že budou správně určeny použitelné právní předpisy.

Článek 76a

Pravomoc přijímat prováděcí akty

1. Komise přijme prováděcí akty s cílem stanovit postup, případně včetně lhůt, který je třeba dodržet, aby bylo zajištěno provádění za jednotných podmínek podle článků 12 a 13 tohoto nařízení. Těmito prováděcími akty se stanoví standardní postupy vymezující:
 - vydávání, formát a obsah přenositelného dokumentu, kterým se potvrzují právní předpisy v oblasti sociálního zabezpečení, jež se použijí na držitele,

- ověření nezbytných prvků před vydáním, zrušením nebo opravením dokumentu,
 - zrušení nebo opravení dokumentu vydávající institucí, pokud je jeho správnost a platnost na základě podpůrných informací napadena příslušnou institucí členského státu, ve kterém je činnost vykonávána, a pokud je toto napadení opodstatněné.
2. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 76b odst. 2 tohoto nařízení.
3. [...]

Článek 76b

Posuzovací řízení

1. Komisi je nápomocen výbor. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento článek, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.
3. Pokud výbor nevydá žádné stanovisko, Evropská komise navrhovaný prováděcí akt nepřijme a použije se čl. 5 odst. 4 třetí pododstavec nařízení (EU) č. 182/2011.

Článek 1

Definice

2ea) „podvodem“ jakékoli úmyslné jednání nebo úmyslné opomenutí jednat, které je v rozporu s právními předpisy dotyčného členského státu nebo členských států, se základním nařízením nebo s tímto nařízením a jehož cílem je získat nebo pobírat dávky sociálního zabezpečení nebo se vyhnout placení příspěvků sociálního zabezpečení;

Článek 5

Právní síla dokumentů a podpůrných dokladů vydaných v jiném členském státě

1. Dokumenty vydané institucí členského státu prokazující postavení osoby pro účely základního nařízení a prováděcího nařízení, jakož i podpůrné doklady, na základě kterých byly dokumenty vydány, uzná instituce jiného členského státu, pokud nebyly zrušeny nebo prohlášeny za neplatné členským státem, který je vydal. [Takové dokumenty jsou platné pouze tehdy, jestliže všechny jejich části stanovené jako povinné byly vyplněny]⁵.
2. Aniž je dotčen článek 19a, v případě pochybnosti o platnosti dokumentu nebo správnosti skutečností, na nichž se dokument zakládá, se instituce členského státu, která dokument obdrží, obrátí na instituci, jež dokument vydala, a požádá ji o nezbytná vyjasnění a popřípadě o zrušení nebo opravu tohoto dokumentu. Vydávající instituce opětovně zváží důvody pro vydání příslušného dokumentu a případně tento dokument zruší nebo opraví.
3. V případě pochybností o informacích poskytnutých dotyčnou osobou nebo dotyčnými osobami, o platnosti dokumentů nebo podpůrných dokladů nebo o správnosti skutečností, na nichž se dokument zakládá, přistoupí každá dotyčná instituce na žádost příslušné instituce k nezbytnému ověření těchto informací nebo dokumentů, pokud je možné je provést.

⁵ Viz zpráva, oddíl II odst. 2 písm. f).

4. Pokud nebylo mezi dotčenými institucemi dosaženo shody, může být věc po uplynutí jednoho měsíce následujícího po dni, kdy instituce, která dokument obdržela, podala žádost, předložena prostřednictvím příslušných orgánů správní komisi. Správní komise se pokusí o sblížení rozdílných stanovisek do šesti měsíců ode dne, kdy jí byla věc předložena.

Článek 14

Podrobnosti týkající se článků 12 a 13 základního nařízení

1. Pro účely čl. 12 odst. 1 základního nařízení, „osoba, která jako zaměstnanec provozuje v členském státě činnost jménem zaměstnavatele, jenž zde běžně vykonává své činnosti, a která je tímto zaměstnavatelem přidělena do jiného členského státu“ zahrnuje osobu, která byla zaměstnána s cílem přidělení do jiného členského státu, pokud se na tuto dotýčnou osobu před zahájením jejího zaměstnání již vztahují právní předpisy [přidělujícího členského státu podle hlavy II základního nařízení] ⁶.
- 5a. Pro účely hlavy II základního nařízení se „sídlem nebo místem podnikání“ rozumí sídlo nebo místo podnikání, kde jsou přijímána zásadní rozhodnutí podniku a kde jsou vykonávány funkce jeho ústřední správy, [za předpokladu, že podnik v dotčeném členském státě vykonává podstatnou činnost. V opačném případě se má za to, že se podnik nachází v členském státě, ve kterém provádí většinu svých činností ve smyslu jejich trvání nebo počtu poskytovaných služeb] ⁷.

⁶ Viz zpráva, oddíl II odst. 2 písm. b) bod ii).

⁷ Viz zpráva, oddíl II odst. 2 písm. b) bod ii).

12. Pokud osoba, která má bydliště mimo území Unie, vykonává svou činnost jako zaměstnaná osoba nebo osoba samostatně výdělečně činná ve dvou nebo více členských státech a jestliže tato osoba podle právních předpisů těchto členských států podléhá právním předpisům těchto států, použijí se obdobně ustanovení základního nařízení a prováděcího nařízení o určení použitelných právních předpisů s výhradou, že se má za to, že se bydliště dotčené osoby nalézá na území Unie v členském státě, kde vykonává většinou svých činností ve smyslu pracovní doby.

Článek 15

Provádění čl. 11 odst. 3 písm. b) a d), čl. 11 odst. 4, čl. 11 odst. 5 a článku 12 základního nařízení (týkajících se poskytování informací dotčeným institucím)

2. Odstavec 1 se použije obdobně na osoby, na které se vztahuje čl. 11 odst. 3 písm. d) a čl. 11 odst. 5 základního nařízení.

Článek 16

Provádění článku 13 základního nařízení

1. Osoba, která vykonává činnosti ve dvou nebo více členských státech, o tom uvědomí instituci určenou příslušným orgánem členského státu, v němž má své bydliště. Tuto informaci může jménem dotčené osoby poskytnout také její zaměstnavatel.
2. Určená instituce místa bydliště neprodleně určí právní předpisy použitelné na dotčenou osobu s ohledem na článek 13 základního nařízení a článek 14 prováděcího nařízení. Pokud určená instituce určí, že se použijí právní předpisy členského státu, ve kterém se tato instituce nachází, informuje o určení použitelných právních předpisů určené instituce jednotlivých členských států, v nichž je činnost vykonávána nebo kde se nachází zaměstnavatel.

3. Pokud určená instituce místa bydliště určí, že se použijí právní předpisy jiného členského státu, toto určení je prozatímní a dotčená instituce o tomto prozatímním určení použitelných právních předpisů neprodleně informuje určené instituce jednotlivých členských států, v nichž je činnost vykonávána nebo kde se nachází zaměstnavatel. Prozatímní určení se stane definitivním dva měsíce poté, co o něm byly uvědoměny instituce určené příslušnými orgány dotčených členských států, pokud alespoň jedna z těchto institucí určené instituci místa bydliště do konce této dvouměsíční lhůty nesdělí, že prozatímní určení ještě nemůže přijmout nebo že v této věci zaujala odlišné stanovisko.
5. Příslušná instituce členského státu, jejíž právní předpisy jsou určeny jako použitelné, ať už prozatímně nebo s konečnou platností, uvědomí o tomto určení neprodleně dotčenou osobu a jejího zaměstnavatele.

Článek 19

Informování dotyčných osob a zaměstnavatelů

3. Pokud je instituce požádána o vydání výše uvedeného potvrzení, musí provést řádné posouzení podstatných skutečností pro použití pravidel stanovených v hlavě II základního nařízení a potvrdit, že informace uvedené v potvrzení jsou správné.

Článek 19a

Spolupráce v případě pochybností o platnosti vydaných dokumentů v souvislosti s použitelnými právními předpisy

1. V případě pochybností o platnosti dokumentu prokazujícího postavení osoby pro účely použitelných právních předpisů nebo o správnosti skutečností, na nichž se dokument zakládá, se instituce členského státu, která dokument obdrží, obrátí na instituci, jež dokument vydala, a požádá ji o nezbytná vyjasnění a popřípadě o zrušení nebo opravu dokumentu. Dožadující instituce musí svoji žádost odůvodnit a doložit relevantní podpůrné doklady, na kterých se žádost zakládá.

2. Po obdržení takové žádosti vydávající instituce, znovu zváží důvody pro vydání příslušného dokumentu a pokud je odhalena chyba, tento dokument zruší nebo opraví, a to do 30 pracovních dnů od obdržení žádosti. [Zrušení nebo oprava mají zpětný účinek, pokud se dotčené členské státy podle článku 16 základního nařízení nedohodnou jinak, s přihlédnutím k zájmu dotčené osoby nebo osob.]⁸ Pokud se vydávající instituce na základě dostupných důkazů domnívá, že není pochyb o tom, že se žadatel o dokument dopustil podvodu, neprodleně a se zpětným účinkem tento dokument zruší nebo opraví.
3. Pokud vydávající instituce poté, co znovu zvážila důvody pro vydání dokumentu, žádnou chybu neodhalí, předá dožadující instituci veškeré dostupné doklady, a to do 30 pracovních dnů od obdržení žádosti. V naléhavých případech, kdy důvody naléhavosti jsou v žádosti jasně uvedeny a zdůvodněny, tak musí učinit ve lhůtě do deseti pracovních dnů od obdržení žádosti, a to i přesto, že vydávající instituce ještě může zvažovat důvody podle výše uvedeného písmene a).
4. Pokud má dožadující instituce po obdržení dostupných dokladů nadále pochybnosti o platnosti dokumentu nebo správnosti skutečností, na nichž se údaje v něm obsažené zakládají, nebo o správnosti informací, na jejichž základě byl dokument vydán, může v tomto smyslu předložit důkazy a podat další žádost o vysvětlení a případně zrušení nebo opravu tohoto dokumentu vydávající institucí v souladu s výše stanoveným postupem a lhůtami.
5. Pokud pochybnosti přijímající instituce přetrvávají a není-li mezi dotčenými institucemi dosaženo dohody, použije se čl. 5 odst. 4.

⁸ Viz zpráva, oddíl II odst. 2 písm. f).

Článek 73

Vyrovnání peněžitých a věcných dávek a odvodů neoprávněně poskytnutých nebo vyplacených v případě prozatímního přiznání dávek nebo zpětné změny použitelných právních předpisů

Pracovní skupina pro sociální otázky rozhodla odložit rozpravu o článku 73 a vrátit se k ní při projednávání HLAVY IV prováděcího nařízení.

Shrnutí jednání pracovní skupiny o posouzení dopadů

Obecně byla převážná většina delegací toho názoru, že posouzení dopadů jasně nebo do určité míry vysvětluje a správně určuje **politický kontext, právní základ a vymezení problémů**. Většina delegací však zároveň postrádala posouzení dopadů u změn týkajících se použitelných právních předpisů a vysílání pracovníků, tedy u otázek spíše hmotněprávní než technické povahy. Několik delegací se rovněž pozastavovalo nad nedostatečným odůvodněním, pokud jde o politický kontext a právní základ u výjimky ze zásady rovného zacházení. Byly také vyjádřeny obavy, zda se právní základ vztahuje na navržené změny týkající se dávek dlouhodobé péče. Několik delegací se dále domnívalo, že definice nebyly vždy jasně vymezeny, zejména pak definice týkající se dávek dlouhodobé péče a ekonomicky neaktivních osob. Některé delegace vyjadřovaly nespokojenost se závěry vyvozenými z posouzení dopadů ohledně rodinných dávek, jelikož nemohly souhlasit s předloženou statistickou analýzou a byly toho názoru, že jednou z možných variant by mohla být valorizace rodinných dávek, která měla být do návrhu zahrnuta. To vyvolalo nesouhlas velké skupiny jiných delegací. Velká většina delegací se shodla na tom, že zásady **subsidiarity** a **proporcionality** jsou v posouzení dopadů jasně stanoveny.

Jedna skupina delegací se domnívala, že **politické cíle, politické varianty** představené v posouzení dopadů a závěry, které jsou z nich vyvozeny, nejsou vždy koherentní; zdá se, že pokud jde o otázku, co je navrženou politickou variantou, zejména u rodinných dávek, rozšíření možnosti vývozu dávek v nezaměstnanosti a výjimky z rovného zacházení, dospívá posouzení dopadů buď k nulovým závěrům nebo k závěrům, které se rozcházejí. Některé delegace dále vyjádřily pochybnosti o tom, zda mají politické volby v návrhu podporu sociálních partnerů a dalších zúčastněných stran, neboť posouzení dopadů vyvolává podle jejich názoru dojem, že tomu tak není. Další delegace vyjádřily s představenými politickými cíli a politickými variantami spokojenost.

Pro většinu delegací byla analýza **dopadů** provedená v posouzení dopadů u každé představené politické varianty do určité míry jasná. Mnoho delegací poukázalo na skutečnost, že mezi použitými **údaji** panovaly nesrovnalosti a že tyto údaje byly v mnoha případech neaktuální, což zpochybňuje analýzu i vyvozené závěry. Mnoho delegací postrádalo jasnou analýzu podloženou údaji ohledně rozšíření vývozu dávek v nezaměstnanosti. Některé jiné delegace byly toho názoru, že Švýcarsko mělo být do posouzení dopadů širěji zahrnuto, konkrétně v souvislosti s dávkami v nezaměstnanosti přeshraničních pracovníků. Jedna skupina delegací se domnívala, že analýza hospodářských dopadů na malé a střední podniky nebyla dostatečně důkladná, zatímco jiné delegace vyjadřovaly s tímto posouzením spokojenost. Pokud jde o sociální dopady, většina delegací byla s posouzením spokojena pouze do určité míry. Většina delegací se dále domnívala, že posouzení vlivů na životní prostředí a dopadů na spotřebitele bylo adekvátní a že analýza dopadů na hospodářskou soutěž byla uspokojivá nebo do určité míry uspokojivá. Převážná většina delegací byla toho názoru, že analýza dopadů na základní práva byla provedena uspokojivým způsobem.

Většina delegací odpověděla, že dopady na **regulační náklady** byly posouzeny pouze do určité míry. Poukazovaly na skutečnost, zejména v souvislosti s dávkami v nezaměstnanosti přeshraničních pracovníků, že k analýze byly použity pouze omezené údaje a že byly v tomto směru posouzeny pouze některé dopady.

Většina delegací byla přesvědčena, že připomínky a **doporučení Výboru pro kontrolu regulace** byly zohledněny nebo do určité míry zohledněny. Některé delegace se domnívaly, že posouzení dopadů nezohlednilo dostatečným způsobem požadavek tohoto výboru ohledně provedení kvantitativnější analýzy, jiné delegace byly toho názoru, že posouzení dopadů bylo příliš dlouhé.

Všechny delegace, které na otázku odpověděly, byly toho názoru, že použitá **metodika** byla vhodná a že omezení a problematické aspekty byly jasně vysvětleny. Ačkoli byly delegace obecně spokojeny nebo do určité míry spokojeny s tím, jak jsou v posouzení dopadů popsány mechanismy **monitorování** a hodnocení, a s navrženými ukazateli, většina delegací, které odpověděly, uvedla, že posouzení dopadů neobsahuje dostatečné informace o dopadech na **lhůtu pro provedení**.